

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ Π. ΒΟΛΦ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

ΕΞΗ μήνες μετά την έξοδό της από το άριστοκρατικό μοναστήρι όπου σπούδαζε, η Λάουρα Μπερτόλ παντρεύτηκε τον αρχιτέκτονα Λαγκρύ. Είδε δώσει τη συγκατάθεσή της στο γάμο αυτό, χωρίς μεγάλο ένθουσιασμο, αλλά και χωρίς δυσαρέσκεια.

Η Λάουρα είχε όρφανέψει από μικρούλα και είχε μεγαλώσει κοντά σ' ένα ηλικιωμένο θείο της γκρινιάρη και μελαγχολικό. Γι' αυτό θεώρησε τὸ γάμο της ως μία ευκαιρία για να ξεφύγει από το μελαγχολικό και πληκτικό περιβάλλον όπου ζούσε ως τότε.

Ο Λουδοβίκος Λαγκρύ, ένας ψηλός, μελαχροινός νέος, με ωραία μάτια και κατάσπρα δόντια, ήταν ένας πολύ συμπαθητικός τύπος. Ωστόσο η Λάουρα δεν ένοιωθε κανένα σκίρτημα γι' αυτόν.

Πλούσιοι κ' οί δυο, νέοι, μορφωμένοι εξαιρετικά, είχαν ό,τι χρειαζόταν για να ζήσουν ευτυχισμένοι. Και όμως ο γάμος τους δεν τους έκανε να νοιώσουν καμιά χαρά.

Είπε αλήθεια πως η Λάουρα ήταν έντελως άφογη στη στάση της. Δεν δυσανασχετούσε καθόλου γιατί παντρεύτηκε, ήταν μετρημένη στους τρόπους της, σεβόταν το όνομα του συζύγου της, απέφευγε και το παραμικρό φλέρτ. Μά συγχρόνως φερνόταν προς τον Λουδοβίκο με κάποια ψυχρή αξιοπρέπεια, που εμπόδιζε κάθε τρυφερή έκδήλωσι μεταξύ τους, κάθε οικειότητα.

Αυτό που είχε κάνει τον αρχιτέκτονα να την παντρευτεί ήταν προπάντων η μεγάλη της προίκα, μά, όταν έγινε πειά δική του, η ωμορφιά της κ' η εξαιρετική της μόρφωσι, του έκαναν θαθεία έντύπωσι. Έτσι, όσο η Λάουρα έδειχνε μεγαλύτερη ψυχρότητα στο σύζυγό της, τόσο εκείνος ένοιωθε να μεγαλώνουν τὰ τρυφερά του αισθήματα.

Αδίκως όμως προσπαθούσε με τις φροντίδες του και τις περιποιήσεις του να δώσει ψυχή στο άγαλμα, να κατακτήσει τη σύζυγό του. Ψυχρή πάντα κι' επιφυλακτική, η Λάουρα, κρατούσε μια παθητική στάσι, χωρίς να συγκινείται καθόλου από τις τρυφερές εκδηλώσεις του συζύγου της.

Ο Λουδοβίκος έλπιζε πως όταν θα γινόταν μητέρα, ο πάγος της καρδιάς της θα έλυωνε κι' ότι, από το παιδί, η αγάπη θα περνούσε και στον πατέρα.

Αλλοίμονο όμως... η κρυφή του αυτή έλπιδα διαλύθηκε όπως και τόσες άλλες, όταν η Λάουρα έφερε στον κόσμο ένα άγγελόμορφο κοριτσάκι με χρυσά μαλλιά και γαλανά μάτια... Ούτε και τότε καμιά μεταβολή στη στάση της νέας γυναίκας απέναντι του συζύγου της δεν σημειώθηκε...

Βλέποντας να σβύνη κ' η τελευταία του έλπιδα, ο αρχιτέκτων ένοιωσε τόσο θαθεία λύπη, ώστε, κουρασμένος πειά από τις μάταιες προσπάθειες να κινήσει τη γυναίκα του, εγκατέλειψε τη συζυγική στέγη για να προσπαθήσει να ξεχάσει τη λαχτάρα της καρδιάς του που ποθούσε αγάπη και τρυφερότητα.

Με αξιοπρέπεια, χωρίς το παραμικρό παράπονο που θα ήταν άλλωστε μάταιο, ο Λουδοβίκος εξήγησε μία μέρα στην γυναίκα του ότι δεν μπορούσε να υποφέρει πειά τη ζωή αυτή. Έπειτα, ξέροντας τη φρονιμάδα της και την ικανότητά της, την άφησε ελεύθερη να διαχειρίζεται την περιουσία του και με σφιγμένη την καρδιά, αφού φίλησε τρυφερά την κόρη του, έφυγε από το Παρίσι για τη Λυών, όπου έμενε η μητέρα του...

Τρία ολόκληρα χρόνια πέρασαν χωρίς οί δυο σύζυγοι να 'ρθούν σε καμιά επικοινωνία μεταξύ τους. Μονάχα την ημέρα των γενεθλίων της κόρης τους, η οποία είχε μείνει κοντά στη μητέρα της, άλλαξαν μιά τυπική κάρτα.

Και η κατάσταση αυτή θα διαιωνιζόταν ίσως αν ξαφνικά δεν συνέβαινε ένα απρόοπτο περιστατικό, που την άλλαξε έντελως.

Ένα πρωί, καθώς η Λάουρα άνοιξε την έφημερίδα της, τὰ μάτια της καρφώθηκαν στην ακόλουθη είδησι:

«ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Χθές, δλίγα χιλιόμετρα μακράν του Άμπριε, το έξπρες της Λυών συνεκρούθη με μίαν έμπορικὴν αμαξοστοιχίαν, έρχομένην έξ αντίθετου διευθύνσεως.

Έφτά έπιβάται έτραυματίσθησαν, έκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ὑπέκυψεν εἰς τὰ τραύματά του. Ὁ φονευθείς ὀνομάζεται Λαγκρύ και εἶνε ἀρχιτέκτων».

Όταν η νέα γυναίκα διάβασε τις λίγες αυτές γραμμές, έγινε χλωμή σαν πεθαμένη. Άρχισε να τρέμη σύγκορμη και ξέσπασε σ' άσυγκράτητα δάκρυα.

Συγκινημένη πολύ θαθεία δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στη φωνή της καρδιάς της. Έπηρε μιά πέννα και με χέρι που έτρεμε, έγραψε την ακόλουθη έπιστολή στην πεθερά της:

«Δυστυχισμένη κι' αγαπημένη μου κυρία,

Τιγμή αυτή διάβασα στις έφημερίδες την είδησι της τρομερής καταστροφής. Με το πρώτο τραίνο θά φύγω για την Λυών μαζί με την κόρη μου. Θά θρίσκωμαι εκεί αύριο το πρωί κι' έτσι θά προφτάσω να φιλήσω για τελευταία φορά το δυστυχισμένο μου σύζυγο.

Αλλοίμονο! Η φριχτή αυτή συμφορά που μάς χτυπάει και τις δυο μας ίσα, με κάνει να νοιώθω τρομερές τύψεις. Μου φαίνεται πως εγώ ή ίδια είμαι ή αίτία του δυστυχήματος. Αν ο Λουδοβίκος, κουρασμένος πειά από την ψυχρότητά μου, δεν έφυγε από κοντά μου, δεν θά γινόντανε τίποτε...

Κ' η τύψεις μου αυτές μεγαλώνουν ακόμα περισσότερο, όσο συλλογίζομαι πόσο τρυφερός, πόσο καλός, πόσο ευγενικός ήταν πάντα μαζί μου ο Λουδοβίκος... Σ' αυτόν χρωστώ τις λίγες ευτυχισμένες ημέρες της ζωής μου. Ω! από τότε που έφυγε πότες φορές δεν ένοιωσα τη λαχτάρα να τρέξω κοντά του, να ριχτώ

στην άγκαλιά του και να τον ίκετεύσω να σε συγχωρήσει. Η μοναξιά, που εἶνε ὁ καλύτερος σύμβουλος, θάζει συχνά τὰ πράγματα στη θέσι τους. Έξ άλλου δεν έχω κανένα παράπονο με το Λουδοβίκο, κι' ούτε για τίποτε μπορώ να τον κατηγορήσω. Αν και τον έκονα να υποφέρει, ωστόσο δεν μνησικάκησε ποτέ έναντίον μου. Και, φεύγοντας είχε την λεπτότητα να μου αφήσει την κόρη μας και τη διαχείρισι της περιουσίας μας.

Πρέπει να σας εξομολογηθώ ότι αγαπούσα σχεδόν πάντοτε τον άντρα μου με ὅλη μου την ψυχή. Μιά άδικαιολόγητη ντροπή όμως μ' εμπόδιζε να του το ὁμολογήσω... Τούλάχιστον μάθετε σεις το μυστικό μου, σεις που είσατε ή μητέρα του και ως ζήσουμε στο μέλλον μαζί για να μπορούμε να μιλάμε γι' αυτόν.

Σας φιλώ με ὅλη μου την καρδιά,

ΛΑΟΥΡΑ»

Την άλλη μέρα το πρωί, η μητέρα του Λουδοβίκου περίμενε την νύφη της στο σιδηροδρομικό σταθμό.

Μόλις την είδε να κατεβαίνει απ' το βαγόνι, έτρεξε κοντά της, την έσφιξε στην άγκαλιά της και γέμισε φιλήματα τη μικρούλα κόρη της.

Δείξου ψύχραιμη, αγαπημένη μου Λάουρα, της είπε κατόπιν, και προσπάθησε να μη σε χτυπήσει στην καρδιά ή (Συνέχεια στη σελίδα 54)

Έπηρε μιά πέννα και με χέρι που έτρεμε έγραψε...

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΜΩΝΤ (πιάνοντας την καρδιά της με τὰ δυό της χέρια).— "Αί!...

ΠΩΛ.— Ναι, σ' αγάπησα χωρίς να σου πω τίποτα, επειδή σ' έβλεπα άφωσιωμένη στον Άνρι... Καί αργότερα, όταν ξ-γινες γυναίκα του, έπνιξα στα βάθη της καρδιάς μου τον πόνο μου κι' έφυγα για την Ίνδοκίνα για να σε ξεχάσω... Γύρισα στη Γαλλία πριν από δυό μήνες, όταν έμαθα ότι ο άντρας σου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αφού σε βασάνισε ολόκληρα χρόνια με την αίσχρη διαγωγή του, με τον αυταρχικό χαρακτήρα του...

ΜΩΝΤ (κ λ α ί γ ο ν τ α ς).— "Ω Πώλ, γιατί έφυγες χωρίς να μου πής ότι μ' αγαπάς;... Την εποχή εκείνη δεν αισθανόμουν τίποτε για τον Άνρι... Είχα καταλάβει τον πραγματικό του χαρακτήρα και τον αηδίασα... Καί τότε άρχισα ν' αγαπώ έσένα, τον πιστό και άφωσιωμένο φίλο!... Ωστόσο οι γονείς μου με ανάγκασαν να τον πάρω...

ΠΩΛ.— Δεν είνε δυνατόν!... Δεν είνε δυνατόν!...

ΜΩΝΤ.— Ναι, Πώλ, έτσι έγινε... Ένώ έσύ υπέφερες στην ξενιτειά με την δική μου σκέψη, βασανίζομουν κι' εγώ εδώ στη Γαλλία με την δική σου ανάμνησι, κοντά σ' ένα βάρ-βαρο σύζυγο...

ΠΩΛ.— Μου φαίνεται ότι βλέπω όνειρο...

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Ν' αγαπιόμαστε τόσο καιρό, και να υποφέρουμε και οι δύο, χωρίς να ξέρη κανείς μας τίποτα!

ΠΩΛ (ά γ κ α λ ι ά ζ ο ν τ α ς με παραφορά την Μώντ).— "Ω! άς είνε εύλογημένη ή Σουζάνα, αφού αυτή μάς βοήθησε, χωρίς να το θέλη, ν' ανοίξουμε και οι δυό τις καρδιές μας!...

ΜΩΝΤ (ά κ ο υ μ π ω ν τ α ς τ ο κ ε φ ά λ ι τ η ς στον ώμο του Πώλ).— Φίλησέ με, αγαπημένε μου! Νανούρισέ με στην άγκαλιά σου!... Πές μου και πάλι ότι μ' αγαπάς! "Αν ήξερες πόσο χρειάζομαι την αγάπη σου... Υπέφερα τόσο πολύ!...

ΠΩΛ.—...Υποφέραμε τόσο πολύ... Τώρα, όμως, θα τα ξε-χάσουμε όλα... Είμαστε και οι δυό τόσο νέοι!... (Γ ε λ ω ν τ α ς): "Ας είνε, μου έκανες την χάρι που σου ζήτησα... (Η Μώντ τ ο ν κ υ τ τ ά ζ ε ι μ' άπορία). Ναι, τὰ κατάφερες... να με παντρέψης! ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΡΙΚ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

χαρά που θα νοιώσης. Έχω ένα ευχάριστο νέο να σου πω...

— Μήπως ο Λουδοβίκος είνε πληγωμένος μόνο; φώναξε ή νέα γυναίκα, ενώ στο πρόσωπό της έλαμπε ή έλπίδα.

— Κάτι καλύτερο ακόμα!... Είνε περίφημα στην υγεία του... Κύτταξε... Νά τον! Έρχεται...

Με τὰ μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα ευτυχίας, ή Λάουρα έτρεξε να προϋπαντήση τὸ σύζυγό της. Άλλά ή μεγάλη της συγκίνησης την έκανε να χάση τις αισθήσεις της και να πέση λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λουδοβίκου...

Ο Λαγκρϋ που είχε σκοτωθῆ στο σιδηροδρομικό δυστύ-χημα ήταν άλλος, αρχιτέκτων κατά σύμπτωση κι' αυτός, αλλά όλωσδιόλου ξένος πρὸς την οικογένεια του Λουδοβί-κου...

Από την ήμέρα εκείνη κανένα σύννεφο δεν ίσκιωσε πειά την ευτυχία των δύο αγαπημένων συζύγων. Ο Λουδοβίκος κ' ή Λάουρα ζούσαν αποκλειστικά ο ένας για τον άλλο. Κι' ένα δεύτερο παιδάκι, ένα αγοράκι, ήρθε σε λίγο καιρό να συμπληρώση την ευτυχία τους. ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΝΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΝΑΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΝΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

διαλύσουμε τὸ γάμο μας...

Κι' αλήθεια, μετά τὸ άδοξο τέλος του έρώτος αυτού του άτυχου νάνου, ή τρελλή Μαργαρίτα έφυγε άμέσως για τὴ Νέα Υόρκη, όπου είνε έγκατεστημένοι οι γονείς της, με την έλπίδα ότι γρήγορα θα κατορθώση να παντρευτῇ τὸν Μίκυ Ματίν, τὸν άδελφό του πρώην συζύγου της, που τὸν αγαπάει μ' ένα παράφορο πάθος. Πρὸς τὸ παρὸν όμως είνε σήμερα ή προσωπικότης της ήμέρας στην Αμερικὴ και πρόκειται έντὸς ολίγου να φύγη για τὸ Χόλλυγουντ, όπου είνε περιζήτητη.

Κι' έτσι, ή τρελλή νάνος Μαργαρίτα, με τὸ να περιφρο-νήση τὸν πρόεδρο Ρουζβελτ, έκανε την τύχη της στο Χόλ-λυγουντ. ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ,

Ο «ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

— ΘΕΛΕΤΕ να πῆτε ότι έρωτευήκατε πολλές συναδέλφους μου ως τώρα;

— "Ω! σὰς παρακαλώ... Δεν έρωτεύθηκα ποτέ, καμμιά. "Ηθελα να πω...

— "Οτι δεν θα τολμούσατε ποτέ να επιδιώξετε να με γνω-ρίσετε...

— Ναι! Ποτέ δεν θα τὸ τολμούσα αυτό... Δεν ήξερα πὼς θα με δεχόσαστε...

— Άκούστε... Δεν συνηθίζω ποτέ μου να στέλνω γράμμα-τα στους θεατάς και να τὸς προσκαλώ σε τσάι... Έσείς όμως με κατασυγκινήσατε... Δεν είνε λίγο να παρακολουθήσετε είκοσιπέντε φορές τὸ ίδιο έργο!...

— Ναι, βέβαια! απάντησε ο νέος αναστενάζοντας. Δεν είνε λίγο. Κι' εγὼ στην αρχή τὸ φανταζόμουν πὶό εύκολο...

— Τί φανταζόσαστε πὶό εύκολο; ρώτησε ή Μάλθα ξαφνια-σμένη.

— Νά άκούτε τόσες φορές τὰ ίδια πράγματα κάθε θράδυ. Τί μπορούσα όμως να κανω, αφού έχασα τὴ θέσι μου στην Τραπεζα; Η άνεργία κ' ή κρίσις μ' ανάγκασαν να γίνω άρχηγός των «κλακέρ» στο θέατρο στο οποίο παίζετε.

Η Μάλθα χλώμιασε κι' απόμεινε σιωπηλή μερικές στιγ-μές. Κατόπιν είπε με φωνή παγωμένη σαν την καρδιά της:

— Γι' αυτό άκριβώς σὰς κάλεσα. "Ηθελα να σὰς άντα-μείψω για τις υπηρεσίας σας.

...Έπειτα από λίγα λεπτά ο νέος έθγαινε από τὸ δια-μέρισμα τῆς ήθοποιού. Η Μάλθα τὸ εἶχε δώσει πενήντα σελλίνια. Τίποτε περισσότερο.

Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ.

«ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !..»

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

να λύση τὸ αἷνιγμα αυτό...

Έξαφνα χαμογέλασε πικρά.

— Κατάλαθα! φιδύρισε. Ε. Γ. Π. «Ένωμένοι για πάντα»...

Τὴ στιγμή εκείνη τῆς φάνηκε πὼς άντηχοῦσαν πάλι στ' αυτιά της τὰ λόγια που τῆς είχε πῆ ο Πιέρ πρὸ ολίγου:

«Μά όχι! Τὰ πράγματα με σὰς εἶν' έντελῶς διαφορετικά. Σὰς, Ίρέν, θὰ σὰς άγαπῶ έφ' ὅρου ζω-ῆς... Θὰ μείνουμε ένωμένοι για πάν-τα...»

Ένωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Τὰ ίδια άπατηλά λόγια, τὰ οποία είχε ψιθυρίσει άλλοτε ο Πιέρ στ' αυτί τῆς Μαργα-ρίτας και των όποιων τ' αρχικά είχαν μείνει χαραγμένα ά-νεξάλειπτα στο ξύλο του δέντρου.

— Όταν ένας άντρας αγαπά ήφ' ὅρου ζωῆς, όταν υπό-σχεται αἰώνιο έρωτα, συλλογίσθηκε ή Ίρέν, ο έρωτας του δεν βαστάει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας πρὸς την πόρτα την κλείδωσε χωρίς να διστάση καθόλου, κλειδώνοντας συγχρόνως και την καρ-διά της. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Ξέρω κι' εγὼ... Ζουν μαζί μ' αυτόν που τὰ νοίκιασε...

— Κ' οι γονείς τους δεν είδοποιούν την άστυνομία;

— Ο Λουί με κύτταξε με περιφρόνησι.

— Έμείς δεν άνακατεύουμε την άστυνομία στις δουλειές μας!... μου έξήγησε.

Με τὸν παράξενο αυτόν μορτάκο έκανα μιὰ μεγάλη θόλτα στο Παρίσι, όχι για να ζητιανέψω, αλλά να μάθω από τὸ στόμα του κι' άλλα πράγματα. Κι' έτσι έμαθα, ότι ο μπάρ-μπα Άδόλφος κερδίζει την ήμέρα πάνω από εκατό φράγκα κι' ότι έχει πάντα στη διάθεσί του για νοίκιασμα 40 — 50 παιδιά από δυό χρόνων μέχρι δέκα. Οι γονείς αυτών των παιδιών είνε αλκολικοί, μέγαιρες και γρηές γυναίκες του δρόμου. "Οσο γι' αυτά τὰ παιδιά, έχουν όλα ένα όνειρο: τ' αγοράρι περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπάχη-δες και τὰ κορίτσια για να πουλουν τὸν έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είνε σήμερα στο Παρίσι πάνω από χίλια. Η Άστυνομία βέβαια, όπως μάς έξηγεί ο Ζαν Μπαζάλ στο τέλος τῆς έρεύνης του, τὰ ψαρεύει κάθε τόσο και τὰ κλείνει στὰ άστυα. Μά ο άριθμός τους δεν έ-λαττώνεται, γιατί οι έγκληματικοί γονείς προσφέρουν διαρ-κῶς καινούργια θύματα σ' αυτό τὸ έπαίσχυντο έμπόριο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ